

VŠECHNO JE JEDNOU POPRAVĚ

Foto: Jan Hudač - Člověk a víra

OTEC ZDENĚK DRŠTIKA

Minule jsme, vážení a milí, pokládali základní kámen nového kostela. Dnes v čase trochu poskočíme a představíme si, že náš kostel už je hotov. Nezbyvá nám tedy, než abychom jej zasvětili. Jak to bude vypadat?

Především k tomu pozveme biskupa, a to ne ledajakého. Obřad svěcení kostela totiž přísluší místnímu diecéznímu biskupovi, který má na starosti místní církev. V případě potřeby je v jeho pravomoci, aby tím pověřil biskupa jiného, např. pomocného, anebo – v krajní nouzi – i kněze.

Spolu s biskupem a dalšími kněžími se shromáždíme na nějakém vhodném místě, odkud můžeme vyrazit průvodem ke vstupu do nového kostela. Ten je v tuto chvíli ještě zamčený. Pročpak? Inu – až přijde biskup ke kostelním vratům či dveřím, jsou mu od nich symbolicky předány klíče. A my si v tu chvíli můžeme vzpomenout na Ježíšova slova Petrovi: „Tobě dám klíče od nebeského království...“ (Mt 16, 19). To nám připomene, že jsme coby církev také lidem putujícím, lidem na cestě do Království.

Už jsme uvnitř

Jsmo uvnitř kostela – a jsme také uvnitř církve. A do církve jsme vstoupili křtem. Proto následuje žehnání vody, již pak biskup pokropí všechny přítomné, dále pak stěny kostela a nakonec i oltář. Dobře to vysvětlují slova žehnací modlitby: „Ať je tato voda znamením spásitelné koupele našeho křtu, která nás v Kristu očistila a učinila chrámem tvého Ducha.“

Velký význam má v obřadě svěcení kostela Boží slovo – jako ostatně i v životě celé

církve. Proto je zajímavé, že na počátku bohoslužby slova slavnostně předává biskup čtenářům lekcionář. Říká přitom: „Ať v tomto kostele stále zaznívá Boží slovo, ať vám otvírá poznání Krista a službou církve vás vede ke spáse.“

Po kázání a vyznání víry zpíváme společně litanie ke všem svatým. To má dva dobré důvody. Jednak nám to připomene, že spolu se všemi světcí a světicemi patříme do jedné církve – tedy že církev není záležitostí jen čistě pozemskou. A jednak je zvykem od nepaměti ukládat do oltářů ostatky světců, zvláště pak mučedníků.

Pročpak se to děje? V prvních křesťanských staletích se církev shromažďovala na hrobech mučedníků, kde slavila eucharistii, a to zvláště pak ve výročních dnech jejich smrti – nebo lépe řečeno, jejich zrození pro nebe. Z jejich náhrobků takto vznikaly oltáře. A třeba se nám vybaví slova knihy Zjevení: „Uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro Boží slovo a pro svědectví, které vydali.“ (Zj 6, 9)

A co vlastní svěcení?

Liturgické knihy k tomu mají zajímavou poznámku – kostel a oltář se ve vlastním slova smyslu zasvěcují tím, že se zde slaví eucharistie. Přesto však se odedávna používají další obřady, které svým způsobem vysvětlují, co zasvěcení kostela obnáší.

Patří k nim biskupova modlitba, která je skrznaskrz prošípokována odkazy na obrazy církve v Písmu svatém. Církev žde nazývána vinicí, stavbou na základech apoštolů s Kristem coby úhelným kamenem, městem postaveným na hoře a Božím přibýtkem mezi lidmi. Můžete si příslušné texty sami v Písmu vyhledat!

Oltář je pak pomazán křížem, a to minimálně uprostřed a na čtyřech rozích, ovšem pokud možno měl by biskup potřít olejem celou plochu oltářní desky. Následně pak pomaže i stěny kostela, a to na dvanácti, nebo alespoň na čtyřech místech. (Máme čtyři světové strany a dvanáct apoštolů, že?) Oltář totiž soustředí naši pozornost na Krista, na jeho smrt a zmrtvýchvstání ve slavení eucharistie; a slovo Kristus v řečtině znamená „Pomazaný“.

Oltář se pak okuňuje trochu nezvyklým způsobem – kadidlo se zapaluje přímo na něm. Biskup se přitom modlí: „Jako se tento kostel naplňuje příjemnou vůní, ať i tvá církev naplní svět životodárnou vůní Kristovou.“ Pak už se oltář, Boží lid i stěny kostela okuňují „jako obyčejně“, tedy kadidelnicí. Teprve poté je oltář pokryt plátny a příslušně dovybaven svíčkami a květinami. Tyto svíce jsou pak poprvé zapalovány s prosbou, aby Kristovo světlo zářilo v církvi.

Vrcholem slavnosti je eucharistická modlitba. Jí je vlastně nový kostel a nový oltář posvěcen; jak píše sv. Jan Zlatoústý: „Tento oltář nás naplňuje úžasem – navenek je to pouze kámen, stává se však posvátným, když na něm spočine Kristovo tělo.“ A v eucharistické modlitbě také zaznívají slova prosby o posvěcení kostela, který nám má připomínat „Kristovo tělo, pravý chrám, lidskýma rukama nezbudovaný“, i církev, která je živým chrámem Svatého Ducha, a také nebeský Jeruzalém.

Zaujala mě však ještě jiná slova z této preface: „Celý svět je chrámem tvé slávy a ty chceš, aby se všude tvé jméno chválilo a velebilo.“ A tomu, vážení a milí ministranti, tomu se říká výzva. Dělejme tedy všechno pro to – dělejme všechno pro slávu a chválu Božího jména.

MĚSTO MRTVÝCH ÚTĚK

KRESBA: CZIVA
TEXT: ZDENĚK PAVIENSKÝ

Adam a Dominik se vydali na výlet do Černobylu. Půjčili si na to Teslu Adamova táty. Ale v opuštěném městě Pripjať jim klíče od auta spadly do kanálu. Klukům se podařilo najít hackera, který umí auto otevřít. Ale netušili, že tím na sebe přivolají pozornost ukrajinské mafie.

